

regeringen ikke lever op til de løfter, man har givet.

Dansk Folkeparti gjorde det klart tidligt på efteråret, at vi meget gerne ville være med til at løfte de områder, som regeringen har gjort til de væsentlige områder i efterårets finanslovforhandlinger, nemlig at skaffe bedre vilkår for vore ældre på plejehjemmene og i egne hjem ved at give reelt frit boligvalg samt en langt bedre pleje og omsorg og sikre en sygehussektor, der er langt mere fokuseret på at få bugt med ventelisterne, så folk med en dårlig hofte eller anden lidelse bliver hjulpet effektivt, samt gøre håndfast op med en forræelse i vort samfund, der i disse år skrider hastigt frem, bl.a. som følge af den meget store indvandring, som foregår hvert eneste år.

Men regeringens berøringsangst over for Dansk Folkeparti gjorde jo som bekendt, at man ikke ønskede at drøfte statens udgifter med os. Det er naturligvis regeringens suveræne ret at afgøre, hvem man ønsker at forhandle med, men umiddelbart virker det ikke særlig klogt i forhold til de opgaver, som vi stod og står over for.

På den baggrund kan det måske heller ikke undre, at Socialdemokratiet valgte at stemme imod vores ændringsforslag, ikke bare, som jeg nævnte før, på retsområdet, men jo også vores ændringsforslag, som ville give flere midler til at sørge for ordentlige forhold for de ældre og sørge for en større bekæmpelse af ventelister i sygehussektoren. Omvendt stemte vi, Dansk Folkeparti, naturligvis for de mindre forbedringer, der lå i nogle af de aftaler, der var indgået i finanslovdelaftalerne.

Men som sagt: Vi tror, at det i løbet af ganske kort tid vil gå op for befolkningen, at man med disse initiativer overhovedet ikke har løst de problemer, der er, og som man ellers har gjort sig til talsmand for at ville løse, og når det i endnu højere grad – end det allerede er – går op for befolkningen, så kan jeg godt love Socialdemokraterne, at de får behov for at afholde endnu flere krisemøder, end det hidtil har været tilfældet. Der bliver travlt.

Under debatten i går sagde Socialdemokratiets ordfører, at det ikke var rart at sammenligne udgifterne til eksempelvis udviklingsbistand med udgifter til sygehuse og ældre, og jeg kan vel gå ud fra, at den socialdemokratiske ordfører også mener, at det ikke er rart at sammenligne udgifter til udlændinge her i Danmark med udgifter til sygehuse og ældre, men ikke desto

mindre er det vores klare opfattelse, at en sådan sammenligning er yderst relevant. Vi erkender nemlig, at pengene kun kan bruges én gang, og ønsker man at bruge pengene ét sted, ja, så kan man jo som bekendt ikke bruge dem et andet sted samtidig.

Dermed kan vi jo også konstatere, at den nuværende regerings politik går ud på i højere grad at prioritere de udenlandske borgere frem for danske borgere. Det gælder i forhold til den stadig stigende udviklingsbistand, hvor man holder fast i princippet om at give 1 pct. af BNI pr. år, uden at man har en egentlig politisk debat om, hvorvidt man har pengene til denne bistand.

Det samme gør sig gældende på udlændingeområdet i forhold til de udlændinge, der kommer til Danmark. Her er der heller ingen grænse for, hvor mange penge man kan bruge. Grænsen sættes alene af, hvor mange der kan smugle sig ind i landet og dermed få startet den asylbehandling med efterfølgende integrationsudgifter, som er en del af det regelsæt, vi lever under i dag. Udgifterne er accelererende, og der er ikke noget loft over de udgifter, der kan afholdes.

Det er derfor, det er relevant at se på en sammenligning i forhold til andre udgiftsområder, for på tilsvarende vis er der jo ikke noget princip for sundhedssektoren, der siger, at der bare bliver tilført flere midler i takt med behovet. Næ, her må man pænt vente på en venteliste, indtil de ressourcer, der er afmålt og sat af, slår til. Men det er jo forunderligt!

Der er nok ikke mange, der ville finde sig i, at forsikringsselskabet, hvori man havde forsikret sin bil, sagde til værkstedet, der skal lave bilen efter en trafikulykke: Ja, vi har desværre først penge til at betale for reparationen om 8 måneder. Du må desværre undvære din bil så længe. Jeg tror ret hurtigt, at mange ville skifte forsikringsselskab, hvis det var det, man fik at vide fra sit selskab. Men inden for sundhedssektoren skal vi bare acceptere, at vi får at vide, at der er en venteliste, og at vi kan komme til senere – måske.

Det er denne åbenlyse urimelighed i principperne bag udgifterne til forskellige områder, som vi bliver nødt til at få en større debat om. Det kan ikke være rigtigt, at der skal slagsmål om hver eneste krone, der skal tilføres ældreområdet eller sygehusområdet, mens de andre typer udgifter, som jeg har nævnt her, bare bliver ekspederet som en ekspeditionssag i Folketingets Finansudvalg med et aktstykke fra regerin-